

Tohle není nic pro osamělé

Vášeň, jež kácí trůny, ničí říše a zatemňuje rozum. Zoufalství z neopětované náklonnosti. Opojný výbuch citu, kdy pouhý pohled či letmý dotek má sílu uragánu. To jsou některé z podob lásky, jež představil v pražském Divadle v Celetné projekt Májový Shakespeare. Jde o montáž z úryvků pěti her alžbětinského dramatika - Romea a Julie, Macbetha, Antonia a Kleopatry, Othella a Sn noci svatojánské - a nastudoval ji Divadelní spolek Kašpar.

Rámeček inscenace tvoří ples u Kapuletů, jehož akterem se stává i publikum. Vše má punc nezávazné lehkosti: kapela Krless vyhrává prastaré písně, herci pomáhají otvírat divadelní programy, jež mají podobu lahví červeného vína, podávají se oříšky a olivy. Některé příběhy jsou součástí slavnosti coby drobná kratochvilná představení, zápletky jiných se rozvíjejí "přímo" na plese. Glosátory a hybateli všeho jsou Oberon a Puk v podání Bořivoje Navrátila a Jeleny Juklové; ty si režiséři - Jakub Špalek, Jaroslava Šiktancová a Filip Nuckolls - vypůjčili ze Sn noci svatojánské. A právě pohrávání si s motivem snění usnadňuje stírání hranic mezi pěticí her. Nejpůsobivějším párem jsou Romeo a Julie v podání Jana Potměšila a Ivety Rálkové, kteří se vrátili k rolím, jež jim nebylo dopřáno zahrát si v roce 1989. Z jejich setkání vyzařuje mimořádná energie - jako by cit veronských milenců přestál zkoušku desetiletého odloučení.

Ale Májový Shakespeare především skvěle působí jako celek. Prolínání osudů postav z různých kusů i srovnání odlišných "odstínů zamilovanosti" dává pocítit všechny vzlety i pády lásky v totálně koncentrované podobě. Nejlépe si tuhle podívanou užijí zamilovaní diváci, kteří se mají s kým držet za ruku či líbat, jak to ostatně naznačuje slogan Líbání během představení dovoleno. Osamělým srdcím v hledišti nezbyvá než utápět svůj žal v doušcích z divadelního programu.

ZDENĚK A. TICHÝ